

(Joe Raedle/Getty Images)

Wisseling van de Wacht

Hij had Gelijk - deel twee Anglo-Amerika

-
- [21-11-2016](#)

Voor de 2e Wereldoorlog heersten Engeland en de Verenigde Staten over elke belangrijke zeepoort in de wereld. Deze “poorten” zoals zij in de Bijbel worden genoemd, bleken onontbeerlijk voor het succes van de Geallieerden in de 2e Wereldoorlog. Sinds die tijd hebben de V.S. en Engeland echter, zonder gevecht, hun controle als poort-bewakers overgedragen.

Herbert W. Armstrong noemde een aantal van de meest strategische doorgangen op in de *Plain Truth* van oktober 1954: Gibraltar, Suez, Singapore en het Panama Kanaal. De Verenigde Staten en Engeland verkregen de controle over deze en vele andere na 1800 na Chr. vanwege de onvoorwaardelijke geboorterecht-beloften die God aan Abraham’s zaad gedaan had. Eén van de zegeningen die beloofd werd aan hedendaags Israël (voornamelijk de V.S. en Engeland) was het heersen over de “poorten” van hun vijanden (Genesis 22:17; 24:60). Het feit dat onze volken deze geografische doorgangen hebben verworven bewijst op zich al onze bijbelse identiteit. “Wij *moeten wel* hedendaags Israël zijn,” schreef de heer Armstrong.

Meer bewijs word gevonden in het feit dat onze volken sindsdien de controle over die doorgangen weer hebben verloren. God heeft gezegd dat dit zou gebeuren. De heer Armstrong schreef in 1980, “Hoe meer onze ‘trotse macht’ wordt gebroken, en hoe meer de Britten hun buitenlandse zeepoorten en bezittingen rond de aarde verliezen, en als Amerika met een handtekening het Panama Kanaal—de controle over deze vitale zeepoort—weggeeft ... vertegenwoordigt alleen al deze ene profetie een reusachtig bewijs van waar het hedendaagse ‘overblijfsel’ van de volken van Israël zich vandaag bevindt!” (*De Verenigde Staten en Brittannië in de Profetieën*).

Dit was de reden—omdat de heer Armstrong wist dat de Bijbel profeteerde over de opkomst en neergang van de Amerikaanse en Britse volken in de eindtijd—dat de *Plain Truth* in staat was het verlies van verschillende zeepoorten ver voor het plaatsvond te voorspellen.

De Suez Crisis

Op 26 juli 1956 nam President Gamal Abdel Nasser van Egypte een overdachte gok en kaapte de controle over het Suez Kanaal weg van de Britten. Twee weken later, op 5 augustus, schreef de heer Armstrong een artikel voor de *Plain Truth* uitgave van september 1956. Hierin zei hij dat de Suez-Crisis van “levensbelang was voor Groot Brittannië.” Hij zei dat het Britse Rijk voornamelijk grootheid had verworven door zijn enorme zeescheepvaart. “Als Nasser nu het Suez over kan nemen en vast kan houden dan is de levensader van Engeland beschadigd.” De heer Armstrong zei in feite dat dit het einde van het Britse Rijk zou signaleren.

“Door het kanaal compleet in handen van Egypte te laten komen, met alle recht van toezicht, exploitatie en management in Nasser’s macht,” zo schreef de heer Armstrong, “zou deze parvenuachtige dictator een wapen in handen krijgen waarmee hij de levensader van de Britse Gemeenebest kan beschadigen. ... Het Suez kanaal is een van de belangrijkste factoren in de

(Engelse en Amerikaanse) groei naar economische macht en nationale grootheid die nog niet door andere landen is geëvenaard.”

Bijna drie maanden nadat dat artikel werd geschreven, op 31 oktober, vielen Britse en Franse troepen Egypte binnen met het uitdrukkelijke doel controle over de Suez zeepoort te verkrijgen. Egypte sloeg terug door 40 schepen in het kanaal te laten zinken. De Verenigde Naties, geleid door de V.S., grepen in november in door een ‘wapenstilstand’ te regelen—wat in principe neerkwam op een Britse nederlaag. Britse troepen werden tegen het einde van het jaar terug getrokken.

Laten we terugkeren naar het artikel dat de heer Armstrong schreef op 5 augustus 1956, maanden voordat dit conflict opgelost werd. Hij zei, “De waarschijnlijke uitkomst van deze Suez-controverse—niet specifiek of direct geprofeteerd in de Bijbel—is dat Engeland de controle over Suez verliest voor de rest van dit tijdperk, en niet meer in staat zal zijn het terug te krijgen.”

Hij had gelijk. Engeland heeft nooit de controle over Suez terug gekregen. Deze strategische waterdoorgang blijft Egyptisch eigendom en onder Egyptisch bestuur. Hij had ook gelijk toen hij zei dat deze strijd van ‘levensbelang’ was voor het Britse Rijk. Tien jaar na de Suez-crisis, op 31 juli 1966, sloot het Ministerie van Koloniën in Londen haar deuren.

Het Britse Rijk was officieel beëindigd.

Singapore

Een jaar voordat het Ministerie van Koloniën sloot sloeg de doodsklok voor het rijk reeds, toen Singapore zich terugtrok uit de door Engeland gesteunde Maleisische Federatie en zich onafhankelijk verklaarde. De *Plain Truth* vertelde haar lezers in de uitgave van oktober 1965 dat dit nog een Britse nederlaag was.

Engeland had met een verbond in 1824 deze kleine eilanden-doorgang verworven die de Indische Oceaan met het Verre Oosten verbindt. Onder het koloniale bestuur was er welvaart ontstaan, strategisch voordeel gevend aan Engeland, en eveneens ten voordele van duizenden Chinese en Maleise immigranten die daar samenstroonden voor hogere lonen. Buiten haar essentiële belang in de 2e Wereldoorlog, stelde de eiland-enclave Engeland in staat vrede te handhaven op het Maleise Schiereiland na de oorlog. Tegen 1960 hadden de Britten eindelijk herhaaldelijke Communistische pogingen om het eiland te veroveren gestopt.

Een aantal jaar later gaven zij Singapore echter zonder ophef over. “De veiligheid handhaven over een uitgestrekt deel van de wereld lijkt tragisch genoeg door velen niet meer belangrijk gevonden te worden,” schreef de *Plain Truth* in maart 1969. “De Britten hebben vrijwillig een van de wereld’s meest strategische ‘poorten’ opgegeven.”

Het Panama kanaal

“Eenmaal, andermaal ...” zei een krantenkop van 3 december 1999 waarin het refereerde naar Amerika’s overdracht van het Panama kanaal. Vierentwintig jaar eerder was de artikeltitel van de *Plain Truth* over het kanaal: “Eenmaal ... andermaal ... verkocht?” (5 april 1975). Het artikel verklaarde, “Let op mijn woorden: Het kanaal zal gaan—zo niet nu, dan wel later.” Dat was twee jaar vóór Jimmy Carter het controversiële verdrag tekende met Panama, waarin hij terugtrekking van de V.S. beloofde voor het einde van de eeuw.

Al in maart 1964 had de *Plain Truth* gewaarschuwd, “Amerika zal, voor dit allemaal voorbij is, het Panama kanaal gaan verliezen, tenzij het zich bekeert.” En wederom in november 1965: “De Verenigde Staten heeft vanaf het begin van de opbouw [van het kanaal] slechts opgescheept, gekropen, ontweken, gezwicht, toegegeven, zich terug getrokken en opgegeven!”

De *Plain Truth* wist dat God de trotse macht van Amerika had gebroken en stelde de vraag, “Kan God Zijn woord houden? Heeft Hij de macht in te grijpen in de loop der naties en kan Hij onze macht breken? Zal God Zijn goddelijke belofte van straf voor onze volken uitvoeren? Het antwoord is een donderend ‘ja!’”

In 1965 voorspelde het toen vol vertrouwen, “De geschiedenis bewijst dat wij het kanaal zullen verliezen.”

En het voorspelde correct hoe dit zou gebeuren: “Het is voorbestemd dat we Panama verliezen—nu of later. Maar niet in een glorierijke en heroïsche nederlaag na trouw verzet—maar met een volledige afgang. Door een zinloos en hulpeloos offer—in schande en zonder eer.”

De *Plain Truth* had ook gelijk over wie het machts-vacuum in de Kanaal-zone op zou vullen: “En—ironisch genoeg—zouden we zelfs ingenieurs, piloten en technuten uit de communistische wereld kunnen zien die de kanaalwerkzaamheden kunnen invullen die door de Amerikanen zijn achtergelaten!” (juli 1977).

Dat al deze voorspellingen nu zijn uitgekomen is verbazingwekkend. De V.S. trok zich zonder weerstand terug—tot grote schande. Communisten vulden vele van de banen die door de Amerikanen waren verlaten. Zoals we rapporteerden in de *Trumpet* van 2000, verkreeg een havenfaciliteiten bedrijf met communistische connecties, gevestigd in Hong Kong, de controle over de in- en uitgangen van het kanaal.

In onze uitgave van januari 2000 herinnerden we onze lezers aan wat we al die tijd hebben gezegd over waarom de Verenigde Staten haar meest strategische zeepoort heeft verloren: “God heeft onze ‘trotse macht’ gebroken. Dat is waarom ons volk niet geroerd wordt door wat in Panama plaatsvindt. Er is iets vreselijk mis met ons! Wij zijn bang de macht te gebruiken die God ons heeft gegeven. ... Hoe lang moet God ons met de vloek slaan voor we wakker worden? Dat is de grote vraag die elk van ons moet beantwoorden.”

Gibraltar

Van de vier belangrijke zeepoorten die de heer Armstrong noemde in de *Plain Truth* van oktober 1954, moet alleen Gibraltar nog afgedragen worden. Maar dat zal spoedig gebeuren.

Engeland ziet reeds haar greep over de rotsige vesting verslappen. “Als er een doel mee gediend is, politiek of op andere wijze, dan zou Engeland zeer waarschijnlijk Gibraltar opgeven,” verklaarde de *Plain Truth* in september 1974.

In augustus 1982 voorspelde de *Plain Truth*, “Op lange termijn is Engeland vast van plan om Gibraltar weg te onderhandelen.”

En zowaar melde de *Plain Truth* in juni 1985 aan haar lezers dat er een overeenkomst gesmeed was tussen Engeland en Spanje waarbij de Britten instemden om de soevereiniteit-kwestie in Gibraltar aan te pakken. “Voor ons opent dit waarlijk het proces van dekoloniseren van de Rots,” zei het Buitenlandse Ministerie van Spanje.

De *Trumpet* bleef dit verhaal tijdens de jaren '90 volgen. In december 1997 vertelde wij onze lezers dat de Britten “deze machtige Middellandse zeepoort zonder slag of stoot zouden overhandigen!”

Dit artikel concludeerde, “Feit is dat Engeland in principe geen bezwaar heeft om Gibraltar aan Spanje te overhandigen, onder voorbehoud dat dit acceptabel is voor de meerderheid van de bewoners van de Rots. Met andere woorden—het is slechts een kwestie van tijd.”

Op dat ogenblik wenste de meerderheid van de Rots-bewoners nog onder Brits bestuur te blijven, maar de Spanjaarden voelen zich steeds meer aangemoedigd. In mei 2009 moesten oorlogsschepen van de Royal Navy bijvoorbeeld een gewapend Spaans schip dwingen zich terug te trekken uit de Brits territoriale wateren rond Gibraltar, nadat Spanje op illegale wijze partijen ter inspectie aan boord van Britse visvaartuigen begon te sturen. Het incident vond plaats nadat de Europese Commissie een Spaanse aanvraag had goedgekeurd om de wateren rondom Gibraltar aan te duiden als Spaans gebied volgens EU natuurwetgeving.

De Spaanse strijd lust zal toenemen en, zoals het artikel in de *Trumpet* aangaf, we kunnen “toekijken hoe Engeland's grip op Gibraltar zal blijven verslappen.”

Andere Belangrijke Verliezen

Buitenom de vier *belangrijke* zeepoorten waarvan de heer Armstrong zei dat Amerika en Engeland die zou verliezen, zijn er vele anderen die zijn opgegeven.

De belangrijkste hiervan is Hong Kong. Zonder strijd gaven de Britten in 1997 deze Zuid-Chinese Zee over aan Communistisch bestuur. Met Hong Kong erfde China niet alleen een van de wereld's rijkste handelscentra, maar het verkreeg ook de marine basis ter waarde van \$380 miljoen die de Britten hadden gebouwd. “Nooit eerder was zoveel, gebruikt door zo velen, weggegeven voor zo weinig,” verklaarde een lid van Engeland's Ministerie van Defensie. “Met het einde van Brits bestuur in Hong Kong,” zo schreef de *Trumpet*, “zien we de slotakte van de neergang van een rijk—een door God-gegeven rijk—en de versnelde vervulling van de geprofeteerde vloeken op een verwend en ondankbaar volk, het Britse volk” (juni 1997).

Zuid Afrika was een ander trots bezit van het Britse Rijk, waardoor het controle voerde over de waterdoorgang rond de zuidelijke punt van Afrika. Maar de uitzetting van Zuid Afrika in 1961 uit de Gemenebest beëindigde de Britse invloed over Kaap de Goede Hoop.

Het eiland Malta vormt eveneens een strategische buitenpost die door Engeland is opgegeven. Het was van vitaal belang voor Brits succes in de Middellandse Zee tijdens de 2e Wereldoorlog. In 1964 verleende Engeland echter politieke onafhankelijkheid aan de Maltezen. In 1979 trokken de laatst overgebleven Britse troepen zich terug van het eiland, wat Malta's prime minister aanmoedigde door het hun “Dag van Vrijheid” te noemen. In een reactie op het verlies van Malta en haar Middellandse buureiland Cyprus, zei de *Plain Truth*, “De Britse zeemacht ... is nu praktisch verdwenen uit het Middellandse Zeegebied, dat ooit het “Britse meer” genoemd werd” (september 1979).

Zelfs de eenzame zeepoort overwinning van de afgelopen 50 jaar kwam niet zonder schaamte. In april 1982 bemachtigde Argentinië tijdelijk de controle over de Falkland eilanden van de Britten. Ruim 400 kilometer van de Argentijnse zuidkust gelegen, geeft deze zeepoort Engeland de controle over de Straat Magellaan. Hoewel het Britse antwoord op de opstand de Argentijnen overweldigde, ging het zeker niet makkelijk. Argentinië liet 34 Britse vliegtuigen verdrinken en zonk zes schepen—met een dodental van 236. Dat Argentinië Engeland durfde te trotseren laat zien hoeveel schade aangebracht was aan het imago van Engeland door het overhandigen van haar vorige zeepoorten.

De laatste tijd heeft Argentinië haar pogingen hernieuwd om Engeland te dwingen controle van de Falkland eilanden op te geven. In 2006 waarschuwde de Argentijnse President Nestor Kirchner Engeland voor een “drastische verandering” in de pogingen van Argentinië om soevereiniteit over de eilanden te verkrijgen. Hij lanceerde een parlementaire commissie om de eisen van het land af te dwingen. In een toespraak in 2008 ter ere van de 26ste verjaardag van de gefaalde poging van Argentinië om Falkland te veroveren, verklaarde de Argentijnse President Cristina Kirchner dat de eis van haar land over de eilanden ‘onvervreemdbaar’ was. Vice President Julio Cobos legde uit wat Buenos Aires in gedachten had: “We moeten dit gebied dat van ons is terug krijgen, het hoort ons toe.” In het volgende jaar gaf een regeringsbeambte van de Falkland eilanden aan wat voor methode zij zouden gebruiken. Mike Summers zei dat Argentinië de Falkland eilanden dwong eisen van Argentijnse soevereiniteit te accepteren via economische oorlog. Een woordvoerder voor het Argentijnse Ministerie van Buitenlandse Zaken zei dat de maatregelen die de vis- en andere industrie van de Falkland eilanden beïnvloedden zouden blijven gelden totdat Engeland overeenkwam om met Argentinië te onderhandelen over zijn eis van soevereiniteit over de eilanden. Net als bij Gibraltar zijn de dagen van de Falkland eilanden onder Brits bestuur geteld.

We kunnen doorgaan. Maar waar het om gaat is dit: Tijdens de laatste helft van de 20ste eeuw zijn bijna al de belangrijke zeepoorten in de wereld van de Verenigde Staten en Engeland afgenomen. Herbert Armstrong profeteerde van deze verliezen omdat hij de Bijbel als leidraad volgde om wereldgebeurtenissen te begrijpen.

Daarom kijken wij naar hem om te zien waar dit allemaal toe leidt. *De zon is reeds ondergegaan over het Britse Rijk*, schreef hij in de *Plain Truth* bijna een halve eeuw geleden. En omdat de V.S. net iets later macht kreeg dan Engeland, volgt de ondergang van zijn zon die van Engeland. Beide landen hebben allang de trots verloren die zij ooit in hun macht hadden. God heeft gezegd dat dit zou gebeuren vanwege hun ongebreidelde zonden en rebellie tegen Zijn wet. Om die reden, zoals de heer Armstrong concludeerde in de *Plain Truth* van september 1966, “komt middernacht met rasse schreden aanzetten.”

-